POLSKA PARTIA ROBOTNICZA
KOMITET CENTRALNY

WSKAZÓWKI

DLA SEKRETARZY
KOMITETÓW GMINNYCH PPR
uczestników Wojewódzkiej Narady
aktywu gminnego Partii

WARSZAWA
GRUDZIEŃ 1947

WSKAZÓWKI
DLA SEKRETARZY KOMITETÓW GMINNYCH P.P.R.

POLSKA PARTIA ROBOTNICZA
KOMITET CENTRALNY

WSKAZÓWKI

DLA SEKRETARZY
KOMITETÓW GMINNYCH PPR
uczestników Wojewódzkiej Narady
aktywu gminnego Partii

WARSZAWA
GRUDZIEŃ 1947

RSW „Prasa" Zakłady Graficzne; Warszawa, Smolna 12.
B-43131

W celu ułatwienia sekretarzom Komitetów Gminnych PPR przeniesienia do Komitetów Gminnych i kół gromadzkich wskazań Narady Wojewódzkiej aktywu gminnego, Komitet Centralny przesyła Wam następujące wskazówki:

Sprawozdanie z narady sekretarz gminny powinien przygotować na najbliższe posiedzenie Komitetu Gminnego. Na porządku dziennym należy postawić następujące sprawy:

1) referat sprawozdawczy (punkty referatu załączamy),
2) ustalenie planu pracy na najbliższe 2 miesiące (według załączonych wskazówek),
3) sprawa ankiet.

I. Punkty referatu instrukcyjnego
O sytuacji politycznej i gospodarczej i zadaniach peperowców na wsi

1. Polska Partia Robotnicza jest partią klasy robotniczej i Narodu Polskiego. Partia rozumiała zawsze, że najbliższym i najważniejszym sojusznikiem klasy robotniczej są masy pracującego chłopstwa. W kraju takim jak nasz nie ma mowy o urzeczywistnieniu Demokracji Ludowej bez ścisłego sojuszu robotniczo-chłopskiego i bez skupienia w szeregach Partii najbardziej uświadomionych społecznie i politycznie chłopów.

2. Obronę interesów chłopa polskiego zadokumentowała nasza Partia przez najczynniejszy udział: a) w przeprowadzeniu reformy rolnej, b) w osadnictwie setek tysięcy chłopów na Ziemiach Odzyskanych, c) w likwidacji zadłużenia wsi, d) w likwidacji band rujnujących wieś, e) w walce ze spekulacją na wsi, f) w sprawiedliwej polityce podatkowej, g) w pomocy przy odbudowie wsi,

h) w rozbudowie na wsi spółdzielczości chłopskiej,
i) w szerokiej akcji kulturalno-oświatowej na wsi.

3. Aby Partia mogła jeszcze skuteczniej niż dotychczas pomagać chłopu, trzeba aby jej więź z masami chłopskimi uległa wzmocnieniu, przez rozbudowę Partii na wsi, przez podniesienie stopnia uświadomienia politycznego członków Partii na wsi i przez usprawnienie pracy Komitetów Gminnych i kół gromadzkich. Obecna zima powinna być w całej pełni wykorzystana dla realizacji tych zadań.

4. Podstawą naszej Partii na wsi jest **małorolny i średniorolny chłop.** Zarówno w naszej pracy politycznej, jak i gospodarczej walczymy właśnie o jego **interesy, o podniesienie jego dobrobytu i kultury.** Specjalną troską musimy otoczyć tych spośród małorolnych i średniorolnych chłopów, którzy, mimo trudnych warunków, wykazali, że potrafią **dobrze gospodarować** i dzięki temu posiadają na wsi autorytet i znaczenie. Podstawą i oparciem Partii na wsi powinien być właśnie gospodarz kulturalny i rozumny, dbający o rozwój swego gospodarstwa, dobry obywatel, szczery demokrata i dobry społecznik.

5. Obecna sytuacja na wsi (duże zainteresowanie chłopa sprawami politycznymi, przy jednoczesnym bankructwie politycznym Mikołajczyka i reakcji) stwarza warunki dla wzrostu wpływu naszej Partii na wsi. Musimy tylko prawidłowo wyjaśnić chłopu obecną sytuację polityczną i gospodarczą na świecie i w kraju, i pokazać drogę, po której kroczy i kroczyć będzie nadal nasza Partia.

SYTUACJA MIĘDZYNARODOWA

6. Podstawą szeptanej propagandy na wsi było straszenie wsi rychłą wojną. Tej propagandzie reakcji Partia nasza przeciwstawiła twierdzenie, że do wojny daleko. Dotychczasowy rozwój stosunków przyznał w całej pełni rację naszej Partii.

7. Obecnie układ sił na świecie uległ poważnej zmianie:

a) wyjaśniło się, że kapitaliści amerykańscy dążą do zapanowania nad całym światem, a więc i nad Europą,

b) imperialiści amerykańscy podporządkowali sobie rządy Anglii, Francji i Włoch, i przy ich pomocy reakcjoniści francuscy i włoscy usunęli z rządu komunistów, a we Włoszech i socjalistów,

c) imperialiści anglosascy naruszają brutalnie podpisane przez siebie umowy w Jałcie, Teheranie i Poczdamie,

d) usiłują oni przez tzw. plan Marshalla odbudować reakcyjne Niemcy i chcą zmienić przez ten plan kraje Europy w swoją kolonię,

e) imperialiści amerykańscy chcą nie tylko zahamować rozwój przemysłu, ale i rolnictwa w Europie i zmusić do produkcji surowców, które nie będą konkurować z eksportem amerykańskim,

f) imperialiści amerykańscy utrzymują swe wojska w innych krajach i nie chcą zaprzestać produkowania bomby atomowej.

Nie widzieć tego wszystkiego byłoby ślepotą i głupotą polityczną. Partia i Naród muszą zdawać sobie jasno sprawę z celów imperialistów właśnie po to, aby im przeciwdziałać i uniemożliwić ich niecne zamiary.

8. Siły obozu wojny jako całości są słabsze niż przed wojną (ubytek Niemiec i Japonii, osłabienie Anglii i Francji), a siły pokoju są większe.

a) ZSRR i państwa Demokracji Ludowej odrzuciły plan Marshalla, który jakoś do tej pory nie może się narodzić,

b) we Francji i we Włoszech rośnie masowy ruch oporu w obronie niezawisłości, który w końcu musi zwyciężyć, jak na to wskazuje przykład małej Grecji, która skutecznie walczy z siłami anglo-amerykańskimi,

c) próby odbudowania Niemiec wywołują silny opór u wszystkich sąsiadów Niemiec,

d) w Chinach, Indonezji i w krajach arabskich przybiera na sile walka przeciw imperializmowi,

e) w samej Ameryce zbliża się kryzys i rosną szeregi tych, co chcą nawrotu do pokojowej polityki Roosevelta,

f) powstałe w Belgradzie Biuro Informacyjne 9 Partii stwarza podstawę dla zjednoczenia wszystkich sił pokoju w obronie niepodległości,

g) imperialistom nie udało się dotychczas przełamać oporu własnych narodów przeciwko woj-

nie, a wbrew woli narodów nie można prowadzić wojny,

h) bomba atomowa, na którą tak liczyli imperialiści, przestała być tajemnicą. Obecnie posiada ją i Związek Radziecki.

9. Siły pokoju są więc większe od siły wojny. Odbudowa krajów demokratycznych postępuje szybciej, niż odbudowa krajów opanowanych przez reakcję. Jeżeli siły pokoju będą zjednoczone, jeżeli zdecydowanie przeciwstawią się imperialistom, to wojny na pewno da się uniknąć.

10. Chłop polski, jak i cay naród, chce pokoju, gdyż zbyt wiele ucierpiał od wojny. Jest on gotów tego pokoju bronić. Zadaniem Partii jest przekonać go, że jedynie polityka aktywnego oporu, jaką prowadzi nasze państwo, może zażegnać niebezpieczeństwo wojny.

11. Usiłowania krajów anglosaskich odbudowania Niemiec zachodnich, jako bastionu nowej agresji — co widać również z rozbicia Konferencji Londyńskiej — spowodowały ogromny spadek sympatii dla tych krajów w masach chłopskich. Rośnie natomiast zaufanie do ZSRR stojącego twardo w obronie pokoju i naszych granic zachodnich. Wszystko to razem stwarza pomyślne warunki dla działalności Partii na wsi.

SYTUACJA POLITYCZNA W KRAJU.

12. Ucieczka Mikołajczyka i rozpad starego PSL wykazały masom wyraźnie bankructwo polityki reakcji i jej

antynarodowy szpiegowski charakter. Doprowadziły one do dalszego osłabienia reakcji zwłaszcza na wsi i do dalszego wzmocnienia demokracji.

13. Zlikwidowanie większości band wzmacnia autorytet władzy ludowej na wsi. Świadczy o tym chciażby pomyślny przebieg ściągania podatku gruntowego.

14. Jednolity front klasy robotniczej, podstawa jedności i siły mas ludowych, umacnia sojusz robotniczo-chłopski.

15. Ucieczka Mikołajczyka spowodowała silny wstrząs wśród tych grup chłopów i inteligencji, które szły za Mikołajczykiem i ułatwiła zbliżenie ich do demokracji. Ostatnie uchwały Rady Naczelnej PSL, z której usunięto mikołajczykowców, wykazują, że nowe PSL staje na gruncie sojuszu robotniczo-chłopskiego i nie chce być partią opozycyjną.

16. Będą jeszcze próby ze strony mikołajczykowców wznowienia reakcyjnej działalności. Musimy być czujni wobec tych prób, kompromitować mikołajczykowców w oczach mas, organizować usuwanie ich z Rad Narodowych, Zarządów Samopomocy Chłopskiej i Spółdzielni, ze stanowisk wójtów i sołtysów, nie dopuszczać, aby przenikali do szeregów innych partii. Tam jednak, gdzie nowe PSL, oczyszczone od mikołajczykowców, dobrze współpracuje z nami, powinniśmy dopomóc w założeniu organizacji ale pilnować, aby się do niej nie dostali mikołajczykowcy, a jeżeli wejdą, aby zostali usunięci.

Przy prowadzeniu tej linii nie należy zamykać drogi uczciwym PSL-owcom, którzy mają rzeczywiście dobrą wolę.

17. Jesteśmy za zjednoczeniem Ruchu Ludowego. Drogą do tej jedności powinno być dalsze wzmocnienie Stronnictwa Ludowego, które we wszelkich warunkach powinno mieć pierwszeństwo na wsi wobec nowego PSL.

18. W ostatnich czasach jesteśmy świadkami ożywienia opozycyjnej polityki kleru. Żądają oni dla siebie osobnej partii, wzmagają działalność wokół organizowania KSM, wysuwają fałszywe oskarżenie pod adresem obozu demokratycznego. Jak wskazuje list pasterski, istnieją próby spotęgowania tej działalności.

19. Nasza Partia nie chce walczyć z Kościołem, gdyż: a) nie walczymy z religią, b) może spełniać on pozytywną rolę wychowawczą w okresie rozwydrzenia moralnego po okupacji, c) jesteśmy pełni szacunku dla tych księży, którzy w ciężkich warunkach walczyli razem z ludem o polskość, d) ogromną większość narodu stanowią wierzący katolicy.

20. Nie uznajemy jednak politycznej roli Kościoła, gdyż polityka jego jest kierowana przez Watykan, który prowadzi politykę antyludową, a dziś stał się narzędziem w ręku imperialistów amerykańskich. Polityka Watykanu, popierająca odbudowę reakcyjnych Niemiec, jest sprzeczna z interesami Polski. Gdybyśmy dopuścili do powstania partii katolickiej, to spełniałaby taką samą rolę jak Mikołajczyk i ponownie zakłóciłaby spokój w kraju.

21. Mimo często zaczepnej postawy Kościoła, do walki nie dopuścimy i liczymy, że rozumni i patriotyczni księża jej również nie rozpoczną, gdyż Kościół zbyt wiele ma w niej do stracenia. Nie dopuścimy jednak, by księża zajmowali się polityką opozycyjną. Państwo rozporządza dostatecznymi środkami, aby to zabezpieczyć.

SYTUACJA GOSPODARCZA NA WSI I ZADANIA CZŁONKÓW PARTII.

22. Obecna sytuacja na odcinku rolnictwa jest niepokojąca. Rozwój rolnictwa pozostaje w tyle za rozwojem przemysłu. Podczas gdy produkcja przemysłowa, jako całość, przekroczyła znacznie poziom przedwojenny, to produkcja rolnicza na głowę ludności wynosi zaledwie 80% poziomu przedwojennego.

23. Gdyby taki stan miał utrzymać się nadal, to byłoby to groźne dla rozwoju naszej gospodarki w mieście i na wsi, gdyż: a) brakłoby nam surowca rolniczego do fabryk, (buraki, rośliny oleiste, len, skóra itd.), b) nie mielibyśmy dostatecznej ilości żywności dla szybko wzrastającej ludności miast i zahamowalibyśmy odpływ nadmiaru ludności wiejskiej do miast, c) wieś nie miałaby za co kupować towarów przemysłowych, d) niemielibyśmy towarów na eksport i nie moglibyśmy sprowadzać bawełny, skór, maszyn, koni itp.

Dlatego sprawa podniesienia produkcji rolnej stała się sprawą zasadniczą.

24. W tym celu należy dalej prowadzić usilną akcję likwidacji odłogów przy jednoczesnym **podnoszeniu wydajności z hektara.** Obecna, średnia urodzajność dla Polski — 8 kwintali z hektara — jest stanowczo zbyt niska.

25. Sprawa likwidacji odłogów, to przede wszystkim sprawa pełnego wykorzystania siły pociągowej. W tym celu należy dla jak najpełniejszego wykorzystania koni wprowadzić wszędzie w życie dekret o pomocy sąsiedzkiej bez lichwy (25 do 30 kg ziarna za dzień pracy) i dopilnować, aby **traktory były wykorzystane w pełni.**

26. Niezależnie od likwidacji odłogów, musimy rozpocząć walkę o podniesienie zbiorów z hektara. W tym celu należy:

a) skupić uwagę na **prawidłowe wykorzystanie obornika.** Straty, jakie ponosi gospodarka narodowa wskutek złego przechowywania obornika, sięgają do 40 miliardów zł rocznie. Przede wszystkim traci na tym wieś. Z marnotrawstwem tym trzeba walczyć przy pomocy ZSCh przez akcję budowania chociażby prymitywnych gnojowni i prawidłowe wywożenie obornika w gospodarstwach chłopskich,

b) skupić uwagę na zagadnienie **oszczędności w ziarnie siewnym przez rozpowszechnienie siewu rzędowego, dającego około 20% oszczędności w ziarnie i podnoszącego urodzaj o jeden kwintal z hektara.** Rozpowszechnienie siewu rzędowego na wszystkie gos-

podarstwa dałoby oszczędność przeszło 200 tysięcy ton ziarna i podniosłoby urodzaj o 600 tysięcy ton. Droga do rozpowszechnienia siewu rzędowego, jak też w ogóle do umaszynowienia rolnictwa, prowadzi przez rozbudowę **Ośrodków Maszyn Rolniczych** przy spółdzielniach, zaopatrzonych w traktory, siewniki, młockarnie i inne maszyny rolnicze, a gdzie to jest możliwe (np. istnieje resztówka) posiadających również konie do obsługi siewników,

c) skupić uwagę na rozpowszechnienie **walki z chwastami**, powodującymi olbrzymie straty w urodzaju przez **rozpowszechnianie zwyczaju podorywki pożniwnej.**

27. W tym celu należy **rozwiązać na wsi szeroki ruch współzawodnictwa** w walce o plony. Współzawodnictwem tym przy pomocy naszej Partii powinien pokierować Związek Samopomocy Chłopskiej.

28. Główną drogą do podniesienia dobrobytu wsi, a przede wszystkim małorolnych i średniorolnych chłopów, jest spółdzielczość samopomocowa. Stoimy na stanowisku, że podstawą spółdzielczości na wsi powinna być jedna powszechna spółdzielnia samopomocy, podległa Powiatowemu Związkowi Spółdzielczemu, prowadzącemu własną hurtownię i podporządkowana własnej Centrali Krajowej. Stanowisko to zostało zatwierdzone przez ogólnokrajowy Zjazd Spółdzielczy. Dlatego też należy przystąpić do zespolenia spółdzielni spożywczych na wsi i spółdzielni rolniczo - handlowych ze spółdzielniami Samopomocy Chłop-

skiej, oczyszczając jednocześnie te spółdzielnie z elementów spekulanckich i wrogich niezamożnemu chłopstwu.

29. Po to, aby tak zorganizowana spółdzielczość mogła spełniać swe zadanie, powinna ona się stać organizacją masową. Przeważającą większość w spółdzielni i decydujący głos we władzach spółdzielni powinni mieć małorolni i średniorolni chłopi.

Partia nasza musi to zadanie przeprowadzić. Należy zacząć od samych siebie. **Każdy Peperowiec na wsi musi być czonkiem Związku Samopomocy Chłopskiej i Spółdzielni Samopomocy Chłopskiej**, każdy członek Związku Samopomocy Chłopskiej musi być jednocześnie członkiem spółdzielni samopomocowej. Organizujmy masowy werbunek wśród małorolnych i średniorolnych chłopów do Samopomocy Chłopskiej i Spółdzielni Samopomocowej. Usuwajmy z władz Samopomocy Chłopskiej i ze spółdzielczości spekulantów i wrogów chłopa.

30. Zadania organizacyjne:

a) Najważniejszym zadaniem organizacyjnym jest umasowienie partii na wsi. Należy dążyć, aby w każdej gromadzie powstało koło partyjne. Poważnym środkiem dla osiągnięcia tego celu winien być należycie zorganizowany kolportaż „Chłopskiej Drogi".

Przez stałą prenumeratę i czytanie „Chłopskiej Drogi", członek partii znajdzie materiał polityczny i gospodarczy dla owocnego przekonywania bezpartyjnych o słuszności polityki PPR. Przez

zdobywanie prenumeratorów „Chłopskiej Drogi" wśród bezpartyjnych w gromadach, gdzie nie ma kół peperowskich, członkowie partii utorują drogę do zdobywania nowych członków partii i do rozszerzenia wpływów PPR na wsi.

b) Drugim ważnym zadaniem jest podniesienie poziomu pracy wszystkich kół gromadzkich i Komitetów Gminnych PPR. Przede wszystkim trzeba, aby koła i Komitety Gminne regularnie odbywały posiedzenia. Dalej trzeba, aby koła i Komitety Gminne zdobyły sobie wpływ na działalność wszystkich społecznych organizacji, szczególnie, aby przedstawiciele PPR aktywnie pracowali w kierownictwach tych organizacji. Szczególnie dużą rolę ma do odegrania w tej sprawie Komitet Gminny

Komitet Gminny powinien systematycznie starać się powiększyć swój wpływ w Gminnej Radzie Narodowej, która jest najważniejszym organem władzy i samorządu w gminie. W Gminnych Radach Narodowych peperowcy winni być ujęci w oddzielne grupy, które przed posiedzeniem powinny pod kierownictwem sekretarza Komitetu Gminnego odbywać posiedzenia i omawiać sprawy, które trzeba postawić na porządku dziennym Rady Narodowej.

Peperowcy winni wykazywać inicjatywę w sprawie właściwego zużytkowania budżetu i mobilizacji środków w gminie poza budżetem (u-

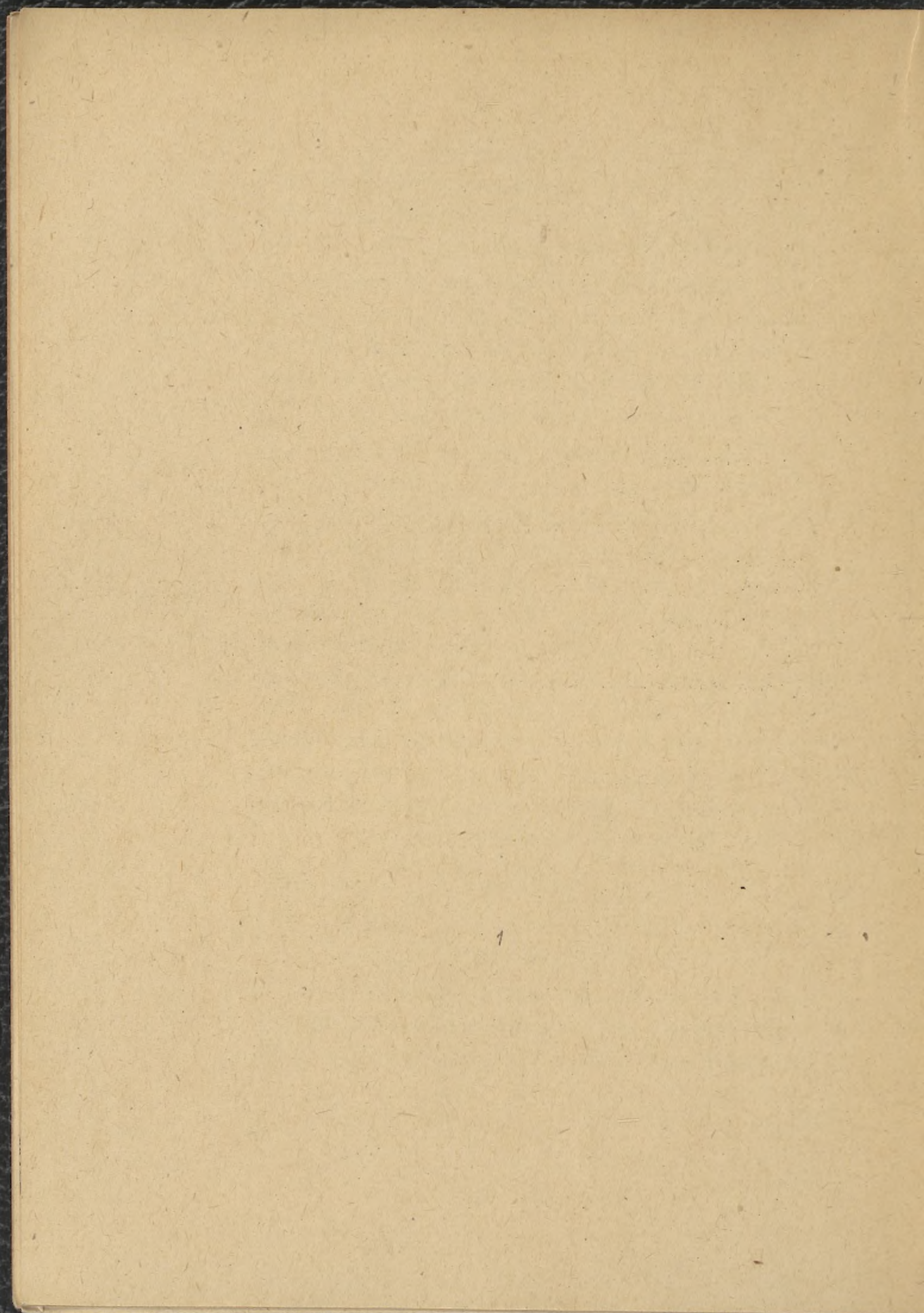
chwały Rady Narodowej o urządzaniu zbiórek, szarwarku na budowę szkoły, domu ludowego, mieszkania dla nauczyciela itd.).

Komitet Gminny winien również zabezpieczyć swój wpływ na pracę Zarz. Gminnego Samopomocy Chłopskiej, Zarządu i Rady Nadzorczej Spółdzielni Gminnej Sam. Chł., ośrodka maszynowego, PRW i innych organizacji masowych.

Sam skład Komitetu Gminnego powinien umożliwić wpływ PPR na całe życie polityczne, gospodarcze i kulturalne w gminie. Dlatego w skład Komitetu Gminnego powinni obok sekretarza Komitetu i wójta, jeśli jest członkiem partii, w miarę możliwości wchodzić najbardziej wyrobieni peperowcy z Gminnej Rady Narodowej, z Zarządu Gminnego Samopomocy Chł., z Zarządu albo Rady Nadzorczej Spółdzielni, nauczyciel i oczywiście przedstawiciel ZWM. Tam, gdzie istnieje majątek państwowy, powinien też wchodzić aktywny peperowiec — rządca, albo robotnik folny, członek komitetu folwarcznego.

Na zebraniach komitetów należy w miarę możliwości wysłuchiwać sprawozdań i omawiać działalność tych wszystkich organizacji.

Również koła partyjne winny zajmować się działalnością kół Samopomocy Chłopskiej, filii gromadzkiej spółdzielni, pracą PRW, szkoły, sołtysa itd.

1

II. Projekt planu pracy Komitetu Gminnego na miesiące styczeń i luty

Ażeby ułożyć plan pracy Komitetu Gminnego należy ze spraw, jakie stoją przed Komitetem wybrać najważniejsze i spisać je. Następnie należy ustalić kolejność (terminy) załatwienia każdej sprawy, to znaczy, jakimi sprawami Komitet Gminny będzie się zajmował w styczniu, a jakimi w lutym. Następnie należy wyznaczyć spośród członków Komitetu i aktywistów partyjnych, towarzyszy — odpowiedzialnych za wykonanie każdej sprawy. Tak ustalony plan pracy powinien być na posiedzeniu Komitetu Gminnego przedyskutowany, uchwalony i zaprotokółowany.

Źle pracuje Komitet Gminny, w którym jeden towarzysz robi wszystko i za wszystkich. Jasne jest, że w takim wypadku cały szereg spraw nie zostanie wykonanych, lub będzie wykonane źle.

Sekretarz Komitetu Gminnego powinien kierować całością pracy i kontrolować jej wykonanie, ale praca musi być podzielona między wszystkich członków Komitetu. Podajemy

tu przykładowy plan pracy na najbliższe dwa miesiące, z tym, że oprócz zadań postawionych w tym planie przez Komitet Centralny, każdy Komitet Gminny ma prawo dodać niektóre sprawy szczególnie ważne na terenie danej gminy i nie cierpiące zwłoki. Oczywiście spraw tych nie może być zbyt wiele, gdyż wówczas plan w ogóle nie będzie wykonany.

PLAN PRACY KOMITETU GMINNEGO NA MIESIĄC STYCZEŃ

Pierwsze — to plan rozbudowy Partii na terenie waszej gminy. Trzeba zrobić spis tych gromad, w których do dziś nie ma kół naszej Partii. Wybrać na początek największe gromady, w których w pierwszym rzędzie należy założyć koła PPR. Wyznaczyć towarzyszy spośród najaktywniejszych działaczy gminnych oraz gromad sąsiednich, którym powierzy się zadanie zakładania nowych kół. Zakładać koła należy przez zwołanie narady w obranej gromadzie, albo narad sąsiedzkich. Zwołać taką naradę powinien albo członek naszej Partii, jeżeli taki jest w gromadzie, a jeżeli nie, to trzeba w tym celu wykorzystać wpływowego mieszkańca danej gromady np. sołtysa, nauczyciela, instruktora rolnego, albo powszechnie szanowanego gospodarza, aby zwołał zebranie. Na tej naradzie trzeba, żeby wyznaczony członek naszej Partii wyjaśnił zebranym, czego chce i co robi nasza Partia dla wsi i dla całego Narodu, a następnie wezwać obecnych aby zapisywali się w szeregi PPR. Tym, którzy zgłoszą się do Partii należy dać do wypełnienia deklarację. Jeżeli bodaj

trzech gospodarzy wypełni deklarację, należy z miejsca stworzyć koło i wybrać sekretarza.

Oprócz interesowania się gromadami, w których nie ma kół, trzeba zwrócić uwagę na te, w których są koła nieliczne i tam również przeprowadzić agitację za wstępowaniem do Partii. Starajmy się o to, aby liczba członków każdego koła gromadzkiego wynosiła co najmniej 15 członków. Powinniśmy pozyskać dla Partii tych, spośród gospodarzy małorolnych i średniorolnych, którzy cieszą się szacunkiem swej wsi i mimo posiadania niewielkiego gospodarstwa są stawiani jako wzór dobrego gospodarza - rolnika. Szczególną uwagę należy zwrócić na wciąganie do Partii kobiet. Należy również postarać się o pozyskanie sołtysa, a także nauczyciela. Należy sobie uświadomić rolę społeczną, jaką odgrywa nauczyciel na wsi.

Nie należy werbować do Partii bogaczy wiejskich, znanych powszechnie na wsi jako wyzyskiwacze i spekulanci, gdyż z góry wiadomo, że tacy ludzie nie będą pracować w Partii dla dobra ogółu, a zechcą wykorzystać legitymację partyjną dla własnych celów, dla własnej korzyści materialnej.

Agitację za wstępowaniem do Partii nalezy w pierwszym rzędzie przeprowadzać wśród tych małorolnych i średniorolnych chłopów, którzy są jednocześnie członkami Samopomocy Chłopskiej.

Drugie zadanie. Grudzień był miesiącem przymusowego ściągania podatku w zbożu od bogaczy, którzy go nie zapłacili, w czasie, gdy mniej zamożni chłopi spełnili swój obowiązek obywatelski. Jeżeli akcja ta nie została zakończona

w grudniu zadaniem Komitetu Gminnego jest dopomóc w ściąganiu podatku. Pomoc ta powinna się wyrażać między innymi w zwoływaniu zebrań gromadzkich, na których należy napiętnować publicznie uchylających się od płacenia podatku, jako wrogów wsi, ukrywających zboże dla spekulacji. Należy zwołać odprawy poborców społecznych podatku gruntowego — naszych towarzyszy i poinformować ich o dalszej pracy przy poborze podatku. Również na posiedzeniu Gminnej Rady Narodowej należy postawić sprawę obowiązkowego spłacenia przez gminę podatku gruntowego, o ile dotychczas nie został spłacony.

Trzecie zadanie. — To rozpoczęcie we wszystkich kołach gromadzkich, nauczania politycznego, które odbywać się powinno regularnie co dwa tygodnie. Nauczanie polityczne prowadzić należy przez wspólne czytanie wydawanego co dwa tygodnie dodatku do „Chłopskiej Drogi" pod nazwą „Uczmy się sami" oraz omówienia go według wskazówek, które tam znajdziecie. Aby nauczanie szło dobrze, trzeba w każdym kole gromadzkim wyznaczyć najbardziej wyrobionego towarzysza, który powinien przedtem sam przeczytać każdy zeszyt, aby na zebraniu móc go lepiej wyjaśnić innym.

Czwarte zadanie. — Należy rozpocząć szeroką akcję wśród gospodarzy małorolnych i średniorolnych, a także wśród parobków pracujących u chłopów, i służby folwarcznej za masowym zapisywaniem się do Związku Samopomocy Chłopskiej i Spółdzielni Samopomocy Chłopskiej. Akcję tę należy zacząć od samych siebie, to znaczy — każdy członek Partii na wsi musi być jednocześnie członkiem Związku Samopomocy Chłopskiej i Spółdzielni Samopomocy Chłopskiej.

Należy również dopilnować, aby ci gospodarze, którzy są już członkami Samopomocy Chłopskiej zapisali się również na członków spółdzielni.

Mniej zamożnym, mającym trudności można rozłożyć wpłaty udziałów na raty, a jednocześnie dopilnować, aby wielkość udziałów odpowiadała wielkości gospodarstwa i ilości posiadanego inwentarza.

W tych gminach, gdzie nie ma spółdzielni, należy przystąpić do jej zorganizowania. Tam, gdzie spółdzielnie istnieją, należy zainteresować się ich pracą, zwalczać w niej nadużycia, marnotrawstwo i kumoterstwo, wpłynąć poprzez Radę Nadzorczą na usunięcie z kierownictwa szkodliwych i wrogich chłopu elementów.

Piąte zadanie. — Komitet Gminny powinien zorientować się co do możliwości zorganizowania przy Gminnej Spółdzielni — spółdzielczego Ośrodka Maszyn Rolniczych. Jeżeli takie możliwości istnieją, to należy sprawę utworzenia ośrodka omówić na zebraniach gromadzkich i gminnych. Dla zapoznania się z pracą Ośrodka można otrzymać w Powiatowym lub Wojewódzkim Zarządzie ZSCh zieloną książeczkę zawierającą regulamin Ośrodka Maszyn Rolniczych oraz otrzymać wszystkie później wydane w tej sprawie instrukcje. Wobec braku dostatecznej ilości traktorów zwraca się uwagę, że mogą również pożyteczną rolę spełniać Ośrodki Maszynowe bez traktorów, posiadające zestaw takich maszyn, jak: tryjer, wialnia, młocarnia i siewnik. Tam, gdzie Gminna Spółdzielnia posiada możliwości utrzymania koni (np. resztówkę) należy postarać się, aby przy Ośrodku

Maszyn Rolniczych znajdowała się również końska siła pociągowa (2 — 4 koni) dla obsługi przede wszystkim siewników. Zwracamy uwagę na to, że dobre wykorzystanie maszyn rolniczych Ośrodka, w pierwszym rzędzie siewników, jest możliwe przy dobrze zorganizowanej pomocy sąsiedzkiej.

Szóste zadanie. — Zainteresować się sprawą wykonania budżetu uchwalonego przez Gminną Radę Narodową. W tym celu należy zwołać odprawę radnych peperowców i omówić z nimi najważniejsze zagadnienia budżetu. Należy ustalić jednolite i zgodne stanowisko, które reprezentowali radni peperowcy na posiedzeniu Gminnej Rady Narodowej.

PLAN PRACY KOMITETU GMINNEGO NA MIESIĄC LUTY

Pierwsze. — W dalszym ciągu rozbudowa Partii i nauczanie polityczne jak w miesiącu poprzednim.

Drugie. — Pomoc w rozprowadzeniu nawozów sztucznych między parcelantów, osadników, małorolnych i średniorolnych chłopów. Zwrócić uwagę na dokonanie we właściwym terminie przez spółdzielnie odpowiednich zamówień na nawozy i uzyskanie odpowiednich kredytów. Równocześnie należy przeprowadzić wśród mniej zamożnych chłopów propagandę zrzeszeń plantatorów i hodowców, i umożliwić im zakontraktowanie rzepaku jarego, lnu jako środka podniesienia dochodowości ich gospodarstw. Rozwinąć poprzez Samopomoc Chłopską szeroką propagandę oczyszczania ziarna siewnego

Trzecie zadanie. — Wziąć czynny udział w opracowaniu we wszystkich gromadach i gminie ogólnego planu pomocy sąsiedzkiej przy wiosennej orce i siewach. Do miesiąca lutego Gminna Rada Narodowa powinna uchwalić normy i sposób wykonania pomocy sąsiedzkiej w myśl dekretu o pomocy sąsiedzkiej.

Czwarte zadanie. — Należy rozpocząć agitację za zorganizowaniem współzawodnictwa w rolnictwie na terenie gminy. W tym celu należy zażądać już w styczniu w Komitecie Powiatowym referatu tow. Minca na ostatnim zebraniu plenarnym Zarządu Głównego ZSCh. W referacie tym tow. Minc mówi, jak zorganizować współzawodnictwo w rolnictwie. Referat ten należy omówić na Komitecie Gminnym i na kołach gromadzkich, w Gminnej Radzie Narodowej i na zebraniu gminnym Samopomocy Chłopskiej. Kiedy uzgodnicie, jak należy zorganizować współzawodnictwo na waszej gminie, należy ostatecznie uzgodnić tę sprawę z Komitetem Powiatowym Partii.

Piąte zadanie. — Dopomóc Związkowi Walki Młodych i „Wiciom" w zebraniu chłopców i dziewcząt z ZWM i „Wici", i innych organizacji, jak również niezorganizowanych, aby podjąć nauczanie analfabetów. Do pracy tej należy przyciągnąć nauczyciela wiejskiego i wykorzystać to dla zbliżenia nauczyciela do naszej Partii.

Szóste zadanie. — W związku z przygotowaniem PRW do nowego roku pracy, należy zainteresować się, czy są poczynione przygotowania, jaki jest plan pracy, czy gminny instruktor jest człowiekiem o przekonaniach demokratycz-

nych. Sprawę należytej pomocy dla PRW należy postawić na Gminnej Radzie Narodowej i w Zarządzie Gminnym ZSCh.

Siódme zadanie. — Należy zainteresować się gospodarką na resztówce Spółdzielni S. Chł. i postawić sprawę ostatecznego zagospodarowania resztówki na najbliższym posiedzeniu Zarządu Gminnego ZSCh.

Wszystkie plany pracy Komitetów Gminnych i kół gromadzkich należy przechowywać starannie, a odpisy przesłać do Komitetu Powiatowego.

W każdym miesięcznym planie pracy powinny się znaleźć następujące sprawy, będące przedmiotem stałej troski Partii:

a) **Rozpowszechnienie partyjnej gazety dla wsi — „Chłopskiej Drogi".**

Prenumeratę „Chłopskiej Drogi" przez wszystkich członków Partii na wsi i przez jak największą ilość gospodarzy nie będących członkami naszej Partii.

b) **Organizowanie kobiet wiejskich.** — W Partii, w Związku Samopomocy Chłopskiej, w spółdzielni i wysuwanie ich wszędzie, gdzie to możliwe na stanowiska odpowiedzialne, rozbudowa Kół Gospodyń Wiejskich.

c) **Praca wśród robotników rolnych** — wciąganie do Partii, organizowanie kół partyjnych na majątkach, opieka nad działalnością Komitetów Folwarcznych, walka z marnotrawstwem i nadużyciami administratorów, podnoszenie dyscypliny pracy, świetlice i praca kulturalno - oświatowa na majątkach państwowych.

i) **Zainteresowanie się sytuacją parobków** — pracujących u chłopów.

Przypominamy, że parobcy w gospodarstwach niezniszczonych, powyżej 20 ha, podlegają takiej samej umowie zbiorowej, jak i robotnicy rolni.

III. Sprawa ankiet

Po uważnym przeczytaniu ankiety o pracy Komitetu Gminnego należy przystąpić natychmiast do jej wypełnienia. Ankietę o pracy Komitetu Gminnego należy wypełnić już w miesiącu styczniu 1948 r. Arkusze ankiety o pracy koła wiejskiego PPR należy najpóźniej w połowie stycznia odesłać do Komitetu Powiatowego. Ankiety te powinno wypełniać samo koło na swym posiedzeniu w obecności przedstawiciela Komitetu Gminnego, który powinien ułożyć wraz z kołem plan pracy Partii w danej gromadzie w myśl ułożonego przez Komitet Gminny planu pracy dla swej gminy.

Przy omawianiu ankiety na posiedzeniu Komitetu Gminnego niewątpliwie ujawni się szereg braków w pracy gminnej organizacji partyjnej. Dlatego omawiając ankietę należy jednocześnie zastanowić się, które braki trzeba i można usunąć w ciągu najbliższych miesięcy.

DO UCZESTNIKÓW NARAD WOJEWÓDZKICH AKTYWU GMINNEGO PPR

Na odprawach wojewódzkich dla aktywu gminnego, które się odbyły między 8 a 15 grudnia 1947 r. rozdane zostały wszystkim uczestnikom narady Ankiety B i C, poświęcone: pierwsza — omówieniu pracy Koła Wiejskiego PPR, druga — pracy Komitetu Gminnego PPR.

Przypominamy, że zgodnie z listem załączonym do ankiet, wyróżnione będą te ankiety, które zostaną wypełnione najstaranniej i najdokładniej i NADESŁANE W TERMINIE, tj. NIE PÓŹNIEJ, JAK W POŁOWIE STYCZNIA 1948 R. Koła Gromadzkie i Komitety Gminne opisane w wyróżnionych ankietach, otrzymają nagrody w postaci biblioteczek lub rocznych bezpłatnych prenumerat „Chłopskiej Drogi" i „Trybuny Wolności".

W celu zaoszczędzenia kosztów przesyłki, wypełnione Ankiety B i C należy przekazać Komitetom Powiatowym, a te z kolei prześlą Ankiety Komitetom Wojewódzkim.

WYDZIAŁ ORGANIZACYJNY
KC PPR

13. I. 48